

Premià eròtic

Històries sorgides del taller literari “Premià de Mamar” (2020),
conduït per Pep Bras i organitzat per la Biblioteca Martí Rosselló de
Premià de Mar

Esther Aragon
Joan Casas
Jessica Gordon
Carme Hernández Santamaria
Bàrbara Rodrigo
José R.Valentines
María Vera López

Pròleg

Pep Bras

Tot va començar quan la Biblioteca Martí Rosselló de Premià de Mar va creure que era una bona idea tirar endavant un taller que li havia proposat. El cartell deia així...

Premià de mamar

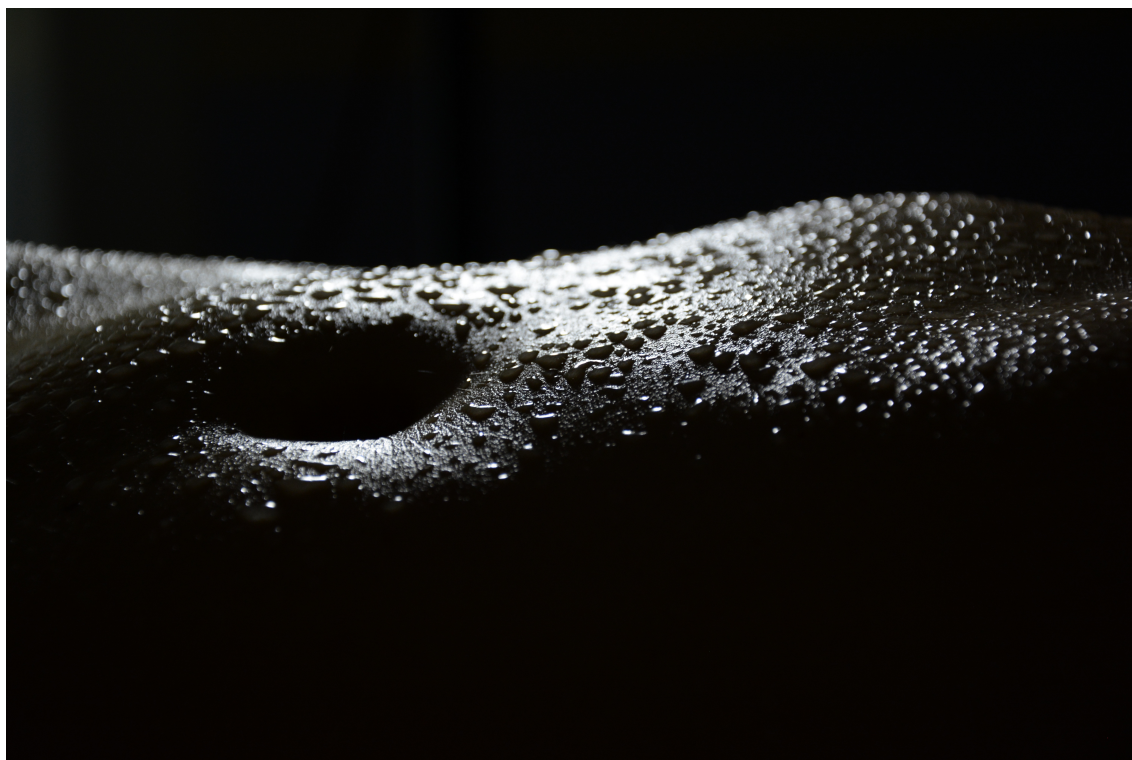
Taller de literatura eròtica amb el Pep Bras
A la Biblioteca Martí Rosselló de Premià de Mar
Dijous 10 i 17 de desembre, de les 17 h. A les 20 h.

“Els adults necessiten la literatura eròtica tant com els nens necessiten els contes de fades: com a antídot contra la força opressiva de les convencions.”

Havelock Ellis

L'objectiu és donar les pautes necessàries perquè cadascun dels alumnes escrigui un conte eròtic, o un microconte eròtic, o el-que-li-doni la-gana mentre sigui eròtic, amb l'aportació de tots i en un temps rècord.

L'únic que cal portar són ganes d'escriure i de passar-ho bé; i deixar-se la vergonya a casa.

Nota aclaratòria: el melic no era meu, era una foto lliure de drets baixada d'internet.

S'hi van apuntar tretze persones, amb una majoria espantosa de dones (onze), i com que hi havia pandèmia vam decidir fer-ho online, tothom des de casa seva i sense mascareta ni hidroalcohol, que tallen molt el rotllo en assumptes com aquest.

Va ser una festassa. Bé, almenys jo vaig tenir aquesta sensació des del primer minut.

En només dues sessions aquell grup heroic va portar a terme les tres coses que prometia el cartell: escriure un text eròtic, en un temps rècord i amb l'aportació de tots.

Us diré com va anar: d'entrada els vaig proposar un punt de partida. Vaig passar-los una llista de llocs més o menys emblemàtics de Premià de Mar amb un *tagline* del que podia encendre la metxa del relat; i els vaig demanar que triessin. Perquè us en feu una idea, entre les propostes que finalment no va escollir ningú hi havia aquestes:

1. **Rostisseria Mari Cel** (C/Verdaguer cantonada Doctor Fleming). L'escalforeta dels pollastres a l'ast provoca una inesperada reacció entre dos clients que fan cua.
2. **Biblioteca Martí Rosselló**. Maldecaps d'un lector/a de literatura eròtica que s'excita molt llegint un llibre eròtic a la Biblio
3. **Cursa en pilotes festa major**. Un dels participants a la cursa veu que entre els altres participants hi ha un antic amor de joventut i corre més del compte
4. **Ràdio Premià**. La protagonista se sent erotitzada per la veu de Lola Busquets. Fa mans i mànigues per aconseguir sentir-la en directe.
5. **Cinema l'Amistat**. Sempre m'ha fet gràcia que quan et mous una mica, tota la fila de seients grinyola. Com s'ho muntarien sexualment els dos protagonistes per no cridar l'atenció durant la projecció?

A partir d'aquí vam anar per feina. La primera classe va ser un dels brainstormings més divertits on m'ha tocat participar, i tinc la sensació que totes les veus participants, sense excepció, van aportar el seu gra de sorra en el projecte final. Vam començar a les cinc de la tarda, i a les vuit ja teníem claríssimes totes les històries.

Només calia escriure-les.

I aquest era l'autèntic drama: només una setmana després ja havien de tenir una primera versió del conte, a punt per acabar de polir-la al taller. Era una bogeria, la proposta d'un psicòpata calb i amb ulleres, i com era previsible hi va haver algunes baixes pel camí. Però tot i no vèncer a temps la por al foli en blanc, la immensa majoria van tornar a connectar-se a la segona classe per aportar més idees i més bon rotllo a l'experiència.

I això és tot. Llegides i polides les set històries, els vaig dir que apliquessin el mètode Stephen King: que esperessin un temps abans de rellegir els contes com si fossin lectors i no autors, i que llavors agafessin les tisores i anessin retallant sense pietat.

I un cop més ho van fer.

Aquest llibre que teniu a les mans és el resultat d'aquest Dragon Khan d'emocions que va significar el taller eròtic del desembre de 2020. Tranquils que no us fotré cap rotllo espès sobre les virtuts literàries dels textos (només faltaria: els lectors sou vosaltres!). Només deixeu-me dir que a mi els contes em passen volant i que em fan pessigolles on han de fer-ho, començant per la imaginació.

Bona lectura!

MERCAT DE PREMIÀ
LA SÒNIA I EL POP
Carme Hernández Santamaria

La vida és una merda. Una puta merda.

La Sònia pujava per la Riera remugant en veu alta, sempre que estava enfadada parlava sola i aquell dia estava realment empenyada.

Quatre anys estudiant antropologia, un master a USA, un doctorat en mitologia grega i un treball a la peixateria del mercat per un sou que no li arribava ni per compartir pis amb les amigues. I per acabar-ho d'adobar la baralla amb en Toni. Quina merda. Quina puta merda.

A la Sònia no és que no li agradés el peix, és que li repel·lia fins al punt que li entraven basques cada cop que la mare portava a taula el lluç amb aquella salsa verda tan fastigosa o el turbot amb patates, però a pesar de tot el dia abans la mare li va dir amb un somriure de orella a orella: Nena, t'he trobat feina a la peixateria de la Lola, només fins que trobis una altra cosa, es clar. Amb contracte i alta a la SS que no estàs contenta? Ai filla, quina cara de fàstic poses. Com a mínim podries donar-me les gràcies, no?

La Sònia no s'ho podia creure. Quina idea li havia entrat a la mare de que ella, la Sònia Massip i Rius, cum laude en mitologia clàssica, pogués treballar de dependent a al mercat? I, per acabar-ho d'arrodonir, aquella mateixa nit havia passat allò d'en Toni. Ja portaven un any junts i la Sònia estava ben tipa de comptar les esquerdes del sostre i intentar recordar que s'havia fos una bombeta de la làmpada mentre en Toni feia gimnàstica a sobre d'ella. Quan ja li semblava que portaven prou estona, la Sònia gemegava una

miqueta i el tòtila d'en Toni s'ho empassava. No feia gaire l'havia sentit dir als amics: Amb mi mai una dona ha fingit l'orgasme. Ostres tu. La Sònia va haver de fer veure que estossejava perquè no se li escapés el riure. Si aguantava aquell paio era perquè no volia ser una mosqueta morta que als vint-i-pico encara va de verge pel món, però el sexe amb en Toni li agradava quasi igual com menjar-se un seitó. No era sols que no li agradés en Toni, es que trobava que els tios despullats són lletjos com una mala cosa i es preguntava què devia estar pensant Déu quan els va fer amb tota aquella pelleringa penjant, quin fàstic, i quan no penja encara és pitjor perquè se'ls gira el cervell i només estan buscant un forat on ficar-la. I últimament a en Toni li havia entrat un delit especial pel seu cul, no parava de burxar-li per darrera fins que la nit abans li va proposar obertament. Apa. Ves a donar-li pel cul a ton pare, desgraciat, va etzibar-li. I en Toni es va enfadar, es clar, i ara la deixaria i ella tindria que buscar-se un altre paio i hauria d'aguantar les mateixes punyetes, o no buscar-se ningú i que les amigues la tinguessin per la rareta del grup. Els homes no són més que una creu que hem de suportar, seguia remugant, no més cal veure la veïna del cinquè que, des de que s'ha quedat vídua, ha revifat com una flor a la primavera. Quan vivia el seu home feia cara d'angoixada i ara va maquillada, surt a fer exercici i de tant en tant se'n va de viatge amb una amiga riallera i bonica.

Quan va arribar al mercat, la Lola l'esperava amb cara de pocs amics.

—Has despatxat peix algun cop?

—No, mai.

—Però alguna cosa deus saber del peix.

—Sí, que en llatí es diu piscis, són animals aquàtics, normalment ectotèrmics, amb el cos recobert d'escates i respiren per brànquies.

—Vols fer-te la graciosa, maca? Doncs aquí venim a treballar i avui hi ha molta feina, no estem per enciclopèdies. Posa't el davantal, els guants i comença a descarregar la camioneta. Amb compte, eh? Que si se't cau la caixa del peix per terra te'n vas cap a a casa de pet.

La Sònia agafava les caixes de dues en dues, les pujava fins la parada i estenia el peix per sobre del gel. De primer aguantava la respiració esperant que la olor li fes fàstic, però quan ja no va poder aguantar més i va omplir el pulmons es va quedar meravellada. El peix feia olor de mar. Era una flaire que l'atreia i mentre col·locava amb cura els llucets, les sardines, els molls i les orades, va tancar els ulls per sentir com el mar li entrava per les narius i l'embriagava, no va poder evitar acariciar amb el tou dels dits aquelles textures humides i gelatinoses que li feien sentir el batec de les onades a dins seu.

—Vinga, nena, espavila que és tard.

La Lola va deixar clar que era una dona sense sensibilitat, una botiguera que el mateix li donaria vendre artefactes a Can Penja i Despenja que aquelles criatures marines que havien nascut per ser acaronades.

—Fes bosses de dos quilos de musclos, ben pesats, i mira-te'ls bé que no hi hagi cap de mort que si no després vindran les reclamacions.

Els musclos s'amuntegaven a un gibrell del que sortien uns gemecs, semblava que l'estiguessin cridant i la Sònia es va acostar per sentir els petits xiulets que sortien de les valves quasi tancades.

Estan cantant, va pensar, i va acostar la punta de la llengua a la petita escletxa que s'obria entre un plomall d'algues fines i arrissades. Juganeres, les valves es van tancar. Això esperonà la noia que va forçar amb els dits fins que les va tornar a obrir el just per ficar-hi la punta de la llengua a sobre d'una carn humida i sucosa. El musclo es va estremir quan va furgar per entre mig d'aquelles textures gelatinoses. Tot el seu cos es va encendre i els mugrons se li van posar com dues castanyes, la qual cosa va fer que no la Lola si no el seu marit es quedés mirant-la amb cara de babau. Per res del món permetria que aquell musclo del que s'havia enamorat profundament fos venut, així que, dissimuladament, se'l va ficar a la butxaca i es va esmunyir en direcció al magatzem, encara que es va emportar un pessic al cul quan va passar frec a frec al costat del peixater que li va picar l'ullet com un tanoca.

Al magatzem feia una fresqueta agradable i la Sònia va seure al costat de les caixes, va aspirar profundament l'olor del mar i va treure's de la butxaca el musclo que ja l'esperava totalment obert. Va tancar els ulls i mentre introduïa la llengua per entre els plecs del mol·lusc, l'altra mà va anar a caure a sobre d'un rap que tenia una incisió a la panxa, per allà van introduir-se els seus dits que rellescaven sortint i entrant del forat.

Més tard hauria d'explicar a un terapeuta darrera un altre que no havia estat ella, que va ser el pop qui li va subjectar les mans fins deixar-la indefensa. Que va ser ell, sense cap ajuda, qui es va esmunyir sota la brusa, li va xuclar els pits amb les seves ventoses, mentre dos tentacles rellescaven fins les seves calces. La Sònia no va poder fer res més que començar un rítmic vaivé, lent però constant mentre sentia els tentacles que s'endinsaven al seu cos.

Llavors va saber que s'acostava un gran orgasme. Un orgasme que arribava lent i suau com una pluja fina, que al començament quasi ni et mulla, però que anuncia una gran tempesta amb llamps i trons. Una tempesta que deslliga totes les fúries marines, que enfonsa vaixells i embat les roques fins engolir-se tota la sorra de les platges. No era un pop qui l'estava follant, era Poseidó amb tots els tritons de la seva cort. Era Briareo, el déu de les tempestes marines amb els seus cent braços. Eren el testicles d'Urà mutilats per Cronos, que van caure al mar per fecundar a Afrodita. Era Njord l'amo dels mars nòrdics i els vents que feia naufragar el vikings. Era Jörmundgander, la serp que fa de topall del mar per tancar-los al món. Era Tam Kung, déu de la mar de la Xina. La fiblada d'un llamp li va tallar l'alé i ja estava esperant l'arribada del tro quan el que es va sentir va ser la veuassa de la Lola.

Es pot saber què coi fas tanta estona al magatzem?

Es van quedar mirant-se l'una a l'altra sense dir res. La Lola, vermella com un tomàquet, obria i tancava la boca sense que sortís ni un so. La Sonia li maleïa els ossos i es preguntava per què no havia esperat dos minuts més abans de baixar. Dos minuts. És demanar massa?

No va caldre que li digués res, la història es repetia un altre cop i ja no li quedava més que recollir la bossa, deixar el davantal i marxar cap a casa per explicar-li a la mare que s'havia quedat de nou sense feina, igual que la setmana anterior quan al Condis la van agafar al vestuari morrejant-se amb una síndria. Però és que era una síndria preciosa amb un suc dolç i enganxifós. Encara s'encenia només de pensar-ho.

I és que la vida és una merda. Una puta merda.

FERRETERIA CAN PENJA I DESPENJA
EL JUGUETE DIABÓLICO
María Vera López

Mario era un buen muchacho, alto, fuerte, bien dotado por la naturaleza físicamente, pero por desgracia su capacidad intelectual dejaba mucho que desear. Anna se había enamorado perdidamente de él en plena adolescencia, cuando la razón queda eclipsada por el movimiento hormonal que generan los cuerpos al pasar de forma natural de niña a mujer. Él se dejó seducir y así, entre una cosa y otra, llevaban juntos doce años.

Mario, al que los estudios no le habían ido muy bien, trabajaba de mantenimiento en las dependencias municipales, formaba parte de las brigadas que reparan los desperfectos del pueblo. Para sacarse un sueldo extra ayudaba a Pedro, el encargado del cementerio, sobrepasado por los estragos de una reciente pandemia.

Anna había acabado la carrera de magisterio y se había especializado en logopedia. Trabajaba en una escuela privada y por su carácter emprendedor era quien tiraba de la relación, últimamente Mario llegaba a casa cansado, sin ganas de nada, el sexo había perdido la chispa que ella se esforzaba en mantener viva con cenas románticas, lencería e insinuaciones. Sentía que Mario no le sacaba todo el partido a su valioso instrumento y que ella, en consecuencia, perdía oportunidades de sentirse una diosa penetrada por semejante penorro.

Se había vuelto adicta a visitar a cierto médico del CAP de Premià de Mar, un tal Rocco que en un tiempo récord había conseguido mejorar su estado de ánimo. Un día, el doctor le hizo una extraña recomendación: si quería acabar definitivamente con todos sus males tenía que enviar a Mario a buscar una medicina que le dispensarían en la conocida ferretería Can Penja i Despenja. Según palabras del doctor, eso despertaría otra vez en Mario la ilusión y el deseo por el sexo.

Anna abrió los ojos como platos.

-¿Una medicina en una ferretería, doctor?

-Sí, eso he dicho.

Anna no hizo más preguntas.

Aquella noche, durante la cena, Anna le entregó a Mario una receta en la que sólo aparecían unos misteriosos números. Correspondían al código de la medicación que debían suministrarle. Simplemente tenía que acercarse un momento a la ferretería Can Penja i Despenja y recoger lo que le dieran.

Mario abrió los ojos como platos.

-¿Una medicina en una ferretería?

-Sí, eso he dicho.

Mario no hizo más preguntas. Al fin y al cabo era de dominio público que en esa ferretería se podía encontrar toda clase de artículos, es posible que también tuvieran un apartado de parafarmacia o algo así. Además, últimamente Anna estaba distinta, tenía un brillo en los ojos que le desconcertaba y valía más no llevarle la contraria.

Así pues, al día siguiente, a la hora del desayuno, abandonó a sus compañeros de trabajo en plena tertulia y se dirigió a la ferretería. Como de costumbre había una larga hilera de clientes aguardando su turno. A Mario le provocaba una cierta claustrofobia tener que permanecer mucho tiempo en un sitio tan atiborrado de todo: botijos, cascanueces, carros de la compra, figuras de payaso. Tenía la teoría que si alguien estornudaba moriría sepultado por un montón de trastos inconexos.

Veinte minutos después llegó al mostrador, buscó en su bolsillo la receta con el código de referencia y la mostró al dependiente.

-Vengo por esta medicación.

Le pareció que el dependiente sonreía y le guiñaba un ojo, al tiempo que decía:

-Diríjase hacia el pasillo de la izquierda. Al fondo verá una puerta roja, llame al timbre y le atenderán.

Mario se apresuró a seguir las instrucciones, mientras sentía en la nuca las miradas inquisitivas de los otros clientes. Por lo que parecía la sección de parafarmacia estaba un poco apartada del resto del establecimiento.

Al llegar frente a la puerta roja vio el timbre y lo presionó, no sonó, pero una luz de un rojo aún más intenso se encendió en el otro lado. Le pareció eterno el rato de espera, pero de pronto se abrió la puerta y apareció una exhuberante muchacha. Tenía una sonrisa preciosa.

-Sígueme, anda.

Bajaron por unas escaleras tapizadas con moqueta roja que conducían al sótano. Éste estaba ambientado para crear la atmosfera adecuada, una luz tenue, sonaba la canción Je t'aime, moi non plus. A Mario no le pareció la decoración más oportuna para una parafarmacia.

La muchacha lo condujo hacia una especie de trono.

-Toma asiento. ¿Ya tienes claro lo que quieres? -dijo inclinándose hacia él, mientras el generoso escote de su blusa mostraba los abultados senos.

-Ne-ne-necesito esto -dijo Mario, conmovido por la visión, mientras mostraba la receta-. Es para mi mujer.

La chica le echó un vistazo y su sonrisa se expandió aún más.

-Siéntate y relájate -repitió.

Mario se sentó y, al hacerlo, notó que algo duro se le clavaba en el glúteo. Hizo un par de movimientos espasmódicos y

consiguió desplazar el objeto hasta un lateral. Miraba a su alrededor, no entendía nada, el número en la receta era claro. Simplemente tenía que dar con la medicación correspondiente a los dígitos indicados. Había estanterías llenas de cajas. De repente vio que junto a ellas había un grupo de muñecas hinchables colocadas como maniquíes. La chica interceptó su mirada y corrió a acercarle la que llevaba zapatos de tacón y una larga peluca rubia.

-¿Te gusta esta? Mira, toca, tiene el tacto de la piel humana. Y le podemos poner el perfume que nos digas, tanto si es para recordar a un ser amado o para sentir sensaciones nuevas. ¡Observa! dijo cogiéndole la mano... acaricia el pelo, es natural.

Mario sintió que su hasta ahora dormido pene iniciaba una lenta pero implacable erección totalmente inesperada. La proximidad de la joven, el tono de su voz, su mirada insinuante. Por un instante imagino la posibilidad de hacer un trio allí mismo, con la dependienta y la muñeca, pero respiró hondo y sacudió la cabeza, tomando las riendas de la situación.

-No, no me interesa. Mira, yo sólo vengo a recoger la medicación de esta receta para mi mujer.

-¡Uy! Perdona si he interpretado mal tu lenguaje corporal.

La chica cogió la muñeca, acariciándola, y contoneándose volvió a colocarla junto a las otras.

Mario cruzaba las piernas, no sabía cómo colocarse. Entre su pene, que le estaba jugando una mala pasada, y lo que fuera que seguía molestándolo en el asiento, estaba deseando acabar cuanto antes con el dichoso recadito.

La chica interrumpió sus pensamientos.

-Tengo algo perfecto para tu mujer.

Mario observó estupefacto lo que la muchacha le enseñaba.

-¿Un mando a distancia de la tele?

-¡Claro que no! -sonrió la chica-. Esto es el mejor complemento de la medicina moderna y lo que nosotras preferimos para jugar en pareja. Te diré como funciona, es muy fácil. Tú eres el dueño del mando. Eso mola ¿no? Y tu pareja se coloca este pequeño aparato en el clítoris, ¿me sigues? Cuando acciones el mando a distancia, ella notará una vibración que la volverá loca, te lo juro. ¡Quieres que te demuestre cómo funciona? ¿Lo probamos?

Mario, no salía de su asombro. Sin darle tiempo a responder, la chica se giró y dándole la espalda, allí mismo ante sus narices, se bajó las braguitas colocándose el vibrador. Se giró y sonriendo le dijo, en tono autoritario a la vez que felino...

-¡Dale al play!

Mario oyó esas tres sílabas y notó la máxima presión en los calzoncillos. De cero a mil en tres segundos. Le dio frenéticamente al mando y ella empezó a jadear mordiéndose los labios, tocándose los pechos, lamiéndose los labios. Se acercó a él y antes que pudiera reaccionar, la tenía abierta de piernas sentada sobre su abultado pene.

-¡Oh! -se asombró ella ante semejante protuberancia-...
¿Notas cómo vibra?

En aquel momento se encendió una luz roja intermitente en lo alto de las escaleras y la chica, con la agilidad de una gata, se puso en pie de un salto y se recolocó la falda.

-Lo siento, me reclaman -dijo subiendo las escaleras a toda prisa-. Ve practicando, enseguida vuelvo.

Mario se levantó, suspiró con cierto alivio y decidió averiguar qué le había estado martirizando desde que había tomado asiento. Introdujo los dedos por el lateral del cojín y descubrió un extraño objeto. Era metálico y plano, ovalado, con una obertura en forma de circunferencia en el centro. No tenía ni idea para qué podía servir, pero pensó, mirando a su alrededor y tomando conciencia de los artículos que allí dispensaban, que se trataba de un juguetito que, por su diseño, parecía destinado a proporcionar placer al hombre. Seguramente vibraría, en cualquier caso seguro que hacía algo placentero. Sin pensárselo dos veces desabrochó su bragueta y con mucho esfuerzo hizo que su pene totalmente erecto entrara en el círculo central. Seguramente habría diferentes tallas. Se sentó, esta vez cómodamente, cerró los ojos para concentrarse más esperando sentir algo y accionó lo que parecía ser la puesta en marcha del misterioso aparato.

Tas un violento chasquido vio que su pene separado del cuerpo caía al suelo. Sus ojos desorbitados no podían creer lo que acababa de suceder, sangraba abundantemente. Lo recogió e intentó colocar el miembro en su lugar de origen, donde había permanecido toda su vida. Un sudor frío recorría su cuerpo, sintió que las piernas no le sostenían, quiso gritar, pedir auxilio, pero las fuerzas le abandonaron, la visión se le nubló, su respiración se aceleró igual que su corazón y perdió el sentido para siempre.

Mientras tanto, en la tienda, la chica de la sonrisa bonita charlaba animadamente con un cliente asiduo de su departamento.

-¿Y dice que cree que en su última visita perdió su cortapuros?

CAP DE PREMIÀ
**ROCCO A LA RECERCA DE LA ESCLETXA
PERDUDA**
Joan Casas

Sempre he pensat que el personatge del qual parlarem avui, a la punta de la polla hi tenia un diamant. // *Sinyorino* posseïa un membre màgic, magnètic, ple d'elixir fresc. El calze de la vida eterna no el va trobar Indiana Jones, el calze de la vida eterna estava a la polla d'en Rocco , una autèntica fabrica d'amor etern i empatia universal.

En Rocco, tot i tenir un membre únic en el mon, es dedicava a la medicina, era doctor, en concret metge de família.

En Rocco volia viure una vida austera . Estava cansat de la histriònica opulència que li regalava la vida pel sol fet de ser fill d'un capo de la màfia Napolitana, volia fer de metge i guanyar lo just per menjar, ni un duro més. Per tant va decidir anar a treballar al CAP de Premià de Mar. Allí, com a tota la península ibèrica, cobraria una misèria com a metge i treballaria de sol a sol, podria copsar la senzillesa d'una vida austera. En aquelles terres recòndites es retrobaria amb lo essencial; ell , la vocació i la seva polla. A més a mes, allí podria aprendre idiomes , en aquell poble tindria la oportunitat d'aprendre català, castellà, àrab i romanès. Un mes després de prendre la decisió en Rocco ja estava treballant de metge de família al CAP de Premià, i és que el pare d'en Rocco va poder comprovar que tots els mediterranis som com germans; picarons i subornables. La seva bata era blanca i impol·luta com el seu semen fresc i els seus ulls, rodonets i plens d'il·lusió sanadora. Primera visita del dia : l'Antònia, una senyora de mitjana edat amb melena llarga. Quadre mèdic: angina de pit.

-Bon dia, senyora Antònia. Si us plau, despulli's.

-Com diu, doctor?

-Despulli's, que necessito veure-li els pits.

-Però l'angina de pit no era una malaltia cardiovascular?

-Exacte, i els pits son l'expressió viva del cor.

-Però... i el tema de les artèries?

L'Antònia es va començar a despullar pausadament, amb pudor i confiança. Una vegada treta la camisa, *ll sinyorino*, servicial com sempre, li va descordar suaument els sostens.

-Els seus pits de cabra tenen una mirada trista.

-És que el meu marit fa mig any que no me'ls toca.

-Aquí rau el rerefons de la tragèdia, la causa de la dolència, els vostres pits necessiten alegria.

-A sí? I a on podrien trobar la felicitat? -A l'Antònia la boca se li quedà entreoberta.

ll sinyorino sabia molt bé el que havia de fer en aquests casos: es posà a refregar les mans per les mamelles tot fent una dansa pendular amb els malucs i, tot seguit, amb els palpissos dels dits va procedir a fer un massatge suau als mugrons de la senyora Antònia, li estava regalant una senyora grapejada, un joliu amb determinació i carícia.

I els pits de cabra de la senyora Antonia van despertar entre gimecs, inhalacions i exhalacions. Ara els dos mugrons s'aixecaven com un eriçó esfereït, ja no miraven cap al terra, ara els mugrons posaven les llargues.

Les artèries de l'Antònia ara bombaven sang com una canonada sobrecarregada que desembussa tot el que es troba al davant, la sang cada vegada tenia més moviment, l'opressió al pit minvava, l'amor universal començava a actuar.

-Mmm. Què hi té aquí sota, doctor?

-La meva celestial polla, el despertar.

-Sí vull despertar! -deia cridant la senyora mentre es trencava les calces violentament.-La vull palpar, la vull palpar! -exclamava la Antonia tot baixant-li els pantalons a *ll sinyorino*.-Quina envergadura, quin capoll , si sembla un Tiffany!-Entonava la pacient agafant la descomunal polla amb força-Vull que bombi la sang a la teva polla tal i com a mi em bomben les artèries! Vull la teva santa polla a la meva pepa ara mateix, ara mateix, ara mateix.

I en Rocco com a bon professional va fer la seva feina, compartint aquell bé de Déu amb la senyora, penetrant-la amb condescendència , força i convenciment , tot veient com a l'Antònia, les ninetes dels ulls li viatjaven a un país llunyà. La seva polla regalava una altra vegada felicitat, benestar i glòria, aquella polla tot penetrant feia amor, era una fàbrica d'amor, aquella massa sanava penetrant, l'era aquarius aixecava el vol a Premià de Mar.

Després de corre's 10 vegades la Antonia estava tonificada, sana i contenta, l'angina de pit havia desaparegut, havia arribat el moment de l'elixir per prevenir una dolència futura. La senyora es va treure la polla de la pepa, va acabar d'esbombar l'aparell i es va prendre la blanca medicina.

-Moltes gràcies per la cura, doctor, i que passi un bon nadal!

-I vostè un feliç any nou, senyora Antònia.

Segona visita del dia:

Senyora Remei, 82 anys, quadre mèdic; artrosi múltiple.

-Bon dia, doctor! Que és nou, vostè? Fa cara de foraster.

-Soc nou de trinca," soy guapo como fruta i mi cuerpo lo disfruta", vinc de Nàpols. Salam malecum, bunâ dimineata cu. I tutegi'm, que podria ser el seu net.

-Ets un jove descarat. Tot i així em caus bé, com a bon foraster dius coses estranyes, és normal, teniu una altra cultura, jo no soc racista però crec...

-Què li passa, senyora?

-Aquest mal d'ossos no em deixa viure, només aixecar-me veig tot l'arc celestial , ja em sentia dolorida fa vint anys, però en aquell temps era lleu, ara és insuportable, si el Cinto estigués aquí encara m'ajudaria, però jo sola... és terrible.

-Vostè el que necessita és una bona polla.

-Com dius, xicot?

-Sí, una bona polla que li amaini la solitud i la faci sentir viva, una polla que li mostri que Nostre Senyor encara fa bones obres en aquest món terrenal , que val la pena viure i gaudir dels petits moments que ens regala la vida, l'existència és un segon, en un instant passa i vostè sent que aquest instant està a punt d'acabar, i al viure sola es desanima, creu que la vida ja no li pot donar més sorpreses, aleshores s'arrauleix com pot al sofà i es posa a mirar qualsevol cosa. Se sent sola i amb ganes de marxar i això li trenca els ossos, ha de canviar el prisma amb què veu la vida, la bellesa que el Senyor ens dona en aquest món és infinita, vingui, acosti's cap a aquí.

Il sinyorino es tragué la seva santa polla amb la cura i l'educació que es mostra una polla a una senyora gran. A la Remei els ulls li feien tentines , sentia una fatal atracció per aquell present que li havia portat la vida, no estava segura de si sant Pere li deixaria entrar si feia el que el cor li demanava, allò era una altra versió del Nou Testament, però què carai, si el que estava a punt de fer no era una bona obra ja es confessaria, quina cara faria el rector, és igual, tant se val, la vida és maca , la vida és bella, aquest xicot foraster

és molt trempat i vol ajudar una persona sola i desamparada. La Remei va començar a caminar a passets curts, el cor li batejava com antes, com quan va fer la fel·lació al germà d'en Cinto mentre el Cinto estava canviant la roda del 600, se sentia viva, se sentia jove. La Remei seguia acostant-se, ara això és normal, aquesta joventut té una altra manera d'expressar-se i els estrangers encara més, carambes quin aparell mes galdós, quin aparell més maco. La Remei ja estava just al davant d'aquella gran polla i se la va començar a estudiar amb deteniment, com si mossegués, no mossega, és bona nena, només vol caritat cristiana, carícies i petonets, què gran, què maca, què ardent, què adient, anar al CAP cada vegada és més divertit, i això que fa cinc anys que hi vinc cada dia. La Remei va obrir la boca i es va quedar congelada en el temps uns instants, tot seguit va començar a xuclar amb deliri, la remenava, agafava perspectiva i la xumava, aprestava les galtes a la polla delirant, li feia petons i seguia xuclant-la. Ja havien passat quinze minuts, potser la història durava massa, però ella tornava a xarrupar, a mossegar, a passejar-hi la llengua.

-S'acosta l'hora de la pròxima visita, senyora Remei, aparti la cara i obri bé la boca.

En Rocco va acabar de sacsejar-se la polla a mig pam de la boca entreoberta de la senyora Remei i, tot seguit, li entregà l'elixir de la llarga vida. La Remei va fer un glop per aprofitar-ho tot i va marxar de la consulta fent saltironets.

Tercera visita del dia. Miquel, 27 anys. Quadre mèdic: trastorn depressiu greu.

-Bon dia, Miquel, com anem?

-Sí?

-Deia que com et trobes.

-Vaig tirant, doctor, físicament em trobo bé però emocionalment deixo molt que desitjar.

-Paciència, Miquel, a poc a poc tot s'anirà posant a lloc, anirem millorant, ja ho veuràs.

-No veig cap futur, doctor, la meva vida és una merda , i potser la meva vida és una merda perquè jo també soc una merda de persona, ja ho deia la mare abans de morir: pobre desgraciat, no farà res a la vida, he creat un fracàs mutilat de ment! Ja m'ho deien els amics: ets més avorrit que un capellà dormint. Ja m'ho deien els companys de classe: gilipolles, desapareix de davant que molestes a la vista. Ja m'ho va dir l'única novia que vaig tenir i que em va durar tres dies: a part de follar malament, no tens res a dir perquè no tens res a dins. Ja m'ho deia el meu avi: fes el favor de pensar una mica , vago! Ja m'ho diu el veí cada dia quan vaig a comprar el pa: arribarà el dia que et canviïs de casa i deixis de viure amb el teu pare invàlid i tumultuós? No te n'aprofitis més, paràsit! Potser tots tenen raó, potser la meva vida és una merda perquè jo soc una merda.

-Tu no ets res d'això, Miquel.

-Doncs per què aquest consens?

-Perquè has tingut la mala sort que tothom que tenies al voltant t'ha donat pel cul de mala manera. Ara et toca a tu.

Aleshores, el sinyorino es va abaixar els pantalons i els calçotets, va agafar una mica de sabó rentamans i es va fer un massatge a l'anus.

-Què fa, senyor doctor?

-Penetra'm.

-Com?

-Que em penetris, fill de puta!

En Miquel, obedient i desorientat, es va baixar la bragueta i es va treure el membre.

-Vinga, Miquel que no tenim tot el dia! Penetra'm i insulta'm. Va, fill de puta!

-En Miquel no entenia res, però el membre se li va aixecar. No era gai, però per alguna raó estranya tenia una erecció espectacular.

-Penetra'm o et mato, fill de la gran puta!

-No m'insultis, desgraciat! -va dir en Miquel amb el membre a punt de petar.

-No t'insulto a tu, Miquel, insulto a la grandíssima puta que va ser la teva mare morta. Et va tractar fatal, insulta-la tu també, Miquel, i a tots els que t'han fet mal, insulta'ls d'una maleïda vegada mentre em folles.

- Em fas tornar boig! -va dir en Miquel amb unes ganes boges de perforar-lo amb el membre erecte que clamava justícia.

En Miquel va clavar violentament el penis al cul d'en Rocco insultant tota la cosmologia de gent de merda que li havia dat pel cul tota la vida. Durant les penetracions va insultar tothom amb qui s'havia trobat, excepte el seu pare. Va cridar, gemegar, suar i gemegar a cada cop de maluc, tot insultant els malparits. En Rocco somreia a plaer al notar cada penetrada que alliberava de dimonis al pacient. La violència amb violència s'apagava i de les cendres l'amor revolava.

Les penetracions d'en Miquel van passar de violentes a dolces i amarades, i aleshores, la gran i magnífica polla d'en Rocco que fins ara havia estat pacientment esperant, es va tornar erecte i va florir com una rosa. En Miquel, que aleshores ja penetrava amb tota

la delicadesa del món, la va gaudir aferrant-la com un mànec que surt per l'altra banda. Ara penetrava i sacsejava el diamant amb perícia. En Miquel es va córrer i va abraçar el Rocco pel darrera. Cinc minuts després li donà les gràcies, es va ajupir i li feu una mamada tan intensa que li donà dret a prendre el màgic elixir. Per primera vegada el noiet se sentia mereixedor d'acceptar el regal més gran, el semen d'en Rocco.

A en Miquel ja mai més el van donar pel cul.

Hora de la següent visita, en Rocco repassava la llibreta amb la taula d'horaris.

Quarta visita;

Marina, 42 anys, quadre mèdic; refredat lleu.

La Coneixia, era aquella noia de malles ajustades que cada matí es parava just al final del passeig marítim per refregar-se la pepa intrínsecament amb aquell joc de malucs. L'observava cada dia des de la terrassa durant el cafè.

En Rocco va tancar la llibreta per anar a rebre la Marina quan de forma sobtada, va marxar la llum i tot el CAP de Premià es va quedar a les fosques, un clàssic en temps d'oligopoli. S'havien acabat les visites per avui. La Marina hauria d'esperar, avui no podria prendre's la santa medicina, què hi farem. Ara tocava aconseguir sortir del CAP en mig de la foscor. En Rocco volia marxar a les palpentes, però no podia, estava desorientat, no estava acostumat a la foscor. Aleshores es va trempar la seva màgica polla i va dir:

-Tiffany, porta'm a la llum.

I la seva meravellosa polla, com sempre, no va fallar. Com si fos un imant de l'esdevenir, va guiar *ll sinyorino* cap a la llum, concretament cap a la petita escletxa de llum que creava la porta entreoberta de l'habitació del costat de la consulta.

L'USHOP DEL PORT
EL GAT DAURAT

Esther Aragon Gatell

Entro regalimant a l'UshOp. Fa un dia de gossos. Déu n'hi do amb el nom de la botiga. Gairebé impronunciable, penso. Uns xinos que volen semblar-se a *Chanel*. M'obre el pas un enorme Pare Noel de paper que es gronxa com un saltamartí a banda i banda de la porta, i que exhibeix un somriure absurd que, no sé ben bé per què, em recorda a les boques de silicona dels sexshops. Potser m'he excedit amb el brindis de l'oficina, rumio; a qui se li acudeix comparar el Pare Noel amb una nina inflable. Només a mi mig trompa, responc al meu alter ego.

Odio les Festes amb les seves corresponents celebracions. Com cada any, aquest desembre se m'ha tirat a sobre amb el funest amic invisible. Li he demanat al Maurici que em baixi al centre comercial del port de Premià de Mar. Així m'estalvio d'agafar el paraigua i esperar el bus. Ell sortia aviat de la feina i jo no podia escapar-me abans de l'oficina, just avui que se celebrava el vermut de marres. Ja me'n vaig lliurar l'any passat, al·legant excuses barates que no he gosat repetir. Si el meu marit no fos tan maldestre amb els regals, fins i tot li hagués encarregat. Però no. Aquest cop m'ha tocat el primmirat del meu cap, i caldrà que hi posi tots els esforços per trobar un detall que sigui del seu gust. Ves a saber què pot satisfer a tal amargat. No me'l puc imaginar ni mostrant mig somriure d'agraïment per res. Sempre lluint camises d'Armani i sabates Martinelli d'allò més antiquades. I el gran dia on tothom fingeix que no n'està fins els nassos de tot, és demà. El memorable dinar d'empresa.

Des de primera hora del matí que plou a bots i barrals. I s'està complint el pronòstic de que a la tarda començarien ventades fortes i augmentaria la intensitat de la tempesta. Millor que m'hi hagi dut en

Maurici. No puc arriscar-me a perdre l'últim bus que puja a Premià de Dalt. En dies com avui, ni un taxi trobes a la parada.

Arribem mitja hora abans que tanquin. En Maurici xiuxiueja que aprofita el viatge per fer un cop d'ull a la botiga del costat, vol veure preus d'unes joguines que demana el seu fillol per Reis. Que ja aparca ell sol i que, tan bon punt acabi, ve a recollir-me a la porta.

Surto del cotxe a batzegades, intentant en va esquivar els bassals d'aigua cada cop més grans. No em veig capaç ni de sostenir el paraigua, degut als estralls del vendaval i a les copes que he begut de més, de manera que el llenço a la primera paperera que veig.

Traspasso el que em sembla el portal d'un casino de Las Vegas, de tantes llum que m'enlluernen. De seguida veig un mostrador a mà esquerra, coronat per una cortina d'un plàstic d'allò més llardós, que pretén ser transparent però que acumula una ronya que de ben segur deu ser més verinosa que el virus que vol mantenir a ratlla. Darrere, en lloc d'un crupier, s'hi alça el que sense dubte deu ser l'amo del local. Faig com que no el veig, tot i que m'ha cridat l'atenció el seu cos llarg i elegant, poc habitual en un xinès. Em dirigeixo a la secció de mobles i espills. Vull endreçar una mica el meu aspecte, em dic a mi mateixa mentre em desenganxo la samarreta del cos, ara adherida als sostenidors a causa de l'aiguat. Flocs de cabell mullat se m'han deixat anar de la cua que m'he fet al llevar-me, i se'm barregen amb el serrell xop. A fora la tempesta pren embranzida i a través de les parets sento com la pluja esdevé diluvi. Vull prendre-m'ho amb calma; aquí dins fa escalforeta i, de fet, encara no sé ni què comprar. Va llest aquest si es pensava que aniria a La Roca Village a buscar-li una estilogràfica Montblanc. *I no sigueu garrepes amb els companys, l'amic invisible és una oportunitat per quedar com un senyor i llimar les asprors de l'estrès del dia a dia.*

Escureu-vos les butxaques, que ja heu cobrat l'extra!, el recordo recomanar abans de marxar amb el seu riure obscè. Ves per on no he tingut temps ni ganes d'anar enlloc. Així que a última hora no he tingut més remei que baixar al port.

Intento pentinar-me una mica davant un mirall de paret, mentre em trenc el cap pensant en el regal que he vingut a comprar. Aleshores veig a la peixatera del poble, acompanyada de la que deu ser la seva néta, que m'observen de reüll mentre trien garlandes i boles nadalenques. Pobre, fa cara de pomes agres. No sé pas si la deu haver agafat la tempesta desprevinguda, o potser no ha trobat encara una dependenta nova del seu gust pel seu negoci. També és possible que l'hagi trobat i l'hagi tornat a despatxar. Cap d'elles la fa contenta.

Algú em toca l'espatlla, fent que em sobresalti i faci un bot. És el meu crupier, l'amo del basar. Ha sortit del seu cau i m'adverteix de que queden cinc minuts per tancar. Després repeteix el seu discurs a la peixatera, que desapareix pels passadissos. Com pot ser? *No tanquen a dos quarts de nou, com totes les botigues normals?* No, senyora, em respon, educadament. *A les vuit.* És contundent al pronunciar-ho, ferm, i entenc que he de fer ràpidament allò que he vingut a fer. Acte seguit, es dirigeix a l'entrada des d'on arrossega l'imponent pare Noel cap en dins, i baixa la persiana metàl·lica. *Espavili, ja li obriré quan acabi*, m'indica. De sobte un tro fa sacsejar tot el local i sembla que el món es trenqui en bocins. Els llums parpellegen uns instants i s'apaguen definitivament. *El que em faltava*, lamento en veu alta. Avui tinc la negra. Un segon llamp provoca un estrèpit que obre el sostre laminat que ens cobreix. Una enorme gotera comença a rajar tot just al meu costat. Intento mantenir la calma, esperant que s'engegui alguna mena de

generador, com he vist a algunes pel·lícules, però tal cosa no succeeix. La penombra només es trenca amb uns minúsculs pilots vermells col·locats en algunes cantonades i per unes quantes làmpades en venta d'aquelles que es carreguen amb usb. Sembla que estem en un castell del terror o en un sex shop, torno a pensar.

L'home torna ràpidament on sóc jo amb una galleda a la ma, que desa en el terra, ja entollat. La Lola i la néta segueixen al seu ritme com si res, amb un cistell ple de quincalles nadalenques, espiant-me des de lluny, sospito.

Un tercer tro fa trontollar els estants de darrera meu, i el xinès, amb un acte reflex, allarga el braç per atrapar al vol un d'aquells gats de la sort als que professo tanta tírria. I en aquest acte, entreveig aquell espai de pell que queda descoberta quan l'home puja els braços i la samarreta se li aixeca per sobre la cintura, un espai que, generós, arriba a l'inici del pantaló baix que deixa veure pel davant l'inici dels engonals. En aquest moment s'apodera de mi un desig irreprimible de fer-li una mossegada i llepar-lo just allà. Resto immòbil, amb la boca mig oberta; semblo ximple. Ha degut veure la cara que faig, perquè d'una revolada, se m'acosta decidit amb el gat encara a la ma. O potser no ha estat la meva cara la que ha fet apropar-lo, sino els meus mugrons que desafien a la samarreta xopa que vesteixo.

No se m'acut res més que col·locar-me el cabell darrere les orelles i mossegar-me els llavis. Estem gairebé a les fosques i el silenci només s'estripa amb la cortina d'aigua que cau a fora. L'home se m'acosta, i amb un gest estudiat, em desprèn els pocs cabells que em quedaven a la goma. Sento timbals africans al pit, i el meu desig creix fins fer-me tremolar les cames. El xinès em fa una cua amb la seva ma lliure i m'estira cap enrere els cabells, amb una dolçor

desconeguda, i el meu cap s'alça lleugerament deixant-me la barbeta al descobert. Al moment noto les seves dents en un recorregut que puja i baixa pel meu coll. Se m'escapa un gemec. Les cames em trontollen i un pessigolleig a l'entreuix em condueix a l'abandó. Renuncio a mirar-lo de front, i tanco els ulls. La olor a almescl oriental i l'esveltesa del seu cos tan impròpia de la seva raça, s'apoderen de les meves defenses.

Encara duu el gat a una mà, però amb l'altre em desbotona el pantaló destrament, com si realment tingués pressa en alguna cosa. Se m'apropa molt i m'envolta amb els seus braços per descordar-me el sostenidor. Aprofito la avinentesa i fico la meua desesperada llengua dins d'aquella boca ben trobada, descobrint tresors i salives. Amb una pressa insospitada li baixo la cremallera dels texans i introdueixo una mà a la caça voraginosa del seu penis, gran i dur com una columna grega. Ell gemega a cau d'orella i aquell so fa que la meua vagina s'obri com les aigües del mar Vermell davant Moisès. L'asiàtic continua despulant-me i m'estira a terra, sobre una tovallola que no sé d'on ha sortit, i em deixa en calces. Aleshores recordo que no vaig precisament vestida per a una ocasió com aquesta i sento certa vergonya al pensar en el tanga esportiu color carn que duc. Ell s'hi acostava amb el seu nas, la seva boca, i jo em recargolo com una serp famèlica. Amb les dents separa les calcetes del meu sexe humit i mentre em llepa la part més baixa del ventre, espero que entri dins meu. *Encara no*, em sotmet. I em deixo anar. Sento un petit clic que posa en funcionament quelcom. A continuació m'introdueix dins la vagina el braç del gat de la sort i comença a desplaçar-lo endins i en fora alhora que amb algun dit m'estimula el clítoris, que als pocs segons comença a bategar sense fre. Gemego de plaer amb aquella penetració absurda d'un puny de plàstic daurat, que ell fa anar amb

gran saviesa. Les onades de goig esdevenen un tsunami i en l'esclat de tots els líquids sagrats de l'univers, xisclo. Amb la respiració entre tallada encara, obro els ulls i veig a la peixatera al final del passadís, quieta, tapant escandalitzada la cara de la néta.

L'home, sense mirar, deixa el gat a un costat, on s'amuntega la roba i la bossa que jo duia, i sense haver tingut temps per refer-me, ara sí, comença a follar-me aquest cop amb la seva polla, mentre m'immobilitza els braços per sobre el meu cap, i em petoneja i llepa per tot arreu. Uns cops a la persiana de l'entrada em sacsegen. *Llúcia, ets aquí dins?*, sento cridar a en Maurici. Inhalo l'aire suficient per respondre amb la veu prou forta, i dic que sí, que ara surto, que ja estic acabant. *Hi ha hagut un curtcircuit*, balbucejo per mi sola. El fet de que el meu marit estigui tan a prop aliè a tot això, m'excita encara més i al cap de poc, un segon orgasme em desfà en milers de partícules. M'escorro un altre cop, i l'home també ho fa, gairebé alhora, deixant caure sobre meu el seu pit ben esculpit. Amb els sucus de tota mena que regalimem tots dos podríem inventar la poció més poderosa del mon.

Llúcia, et trobes bé?, torna a insistir en Maurici, ara colpejant la porta com per tirar-la a terra. La peixatera em contempla amb cara d'escandalitzada, es gira i desapareix per altres passadissos. *T'he dit que ara surto*, crido, recopilant una força que ja no tinc. Mentrestant, ves a buscar el cotxe. *Ja gairebé estic*.

El xinès somriu a l'escoltar els meus arguments, i recolzant l'esquena a una estanteria m'asseu sobre seu i m'incrusta novament la seva polla brillant, intuïnt que no n'he tingut prou, que en vull més. Allà el cavalco com si m'hi anés la vida, suant a raigs, mentre ell amb les mans xopes de fluids s'ocupa del meu clítoris, fins que descàrregues elèctriques m'empenyen fins a una altra convulsió final,

que se'ns endú a tots dos com un huracà que ho arrossega tot al seu pas.

M'aixeco com puc i em vesteixo de pressa i malament. L'home va davant meu, inalterat, contrastant amb el meu aspecte mullat, despentinat i massa lluent.

Surto de la botiga apressada, gairebé xocant amb en Maurici. *Ja ho tens?*, em pregunta. *El què?*, responc encara desorientada i torbada per l'experiència. *Què vols que sigui, nena? Doncs el regal pel cabró del teu cap.*

Em quedo immòbil uns segons, invocant a la meva imaginació per inventar quelcom creïble que justifiqui que no he comprat res de res. Aleshores noto l'objecte dins la meva bossa. Trec gloriosa el gat daurat i dic tot somrient d'orella a orella, que sí, que he trobat un objecte meravellós. És un **Zhacai Mao**, déu xinès de la prosperitat. Molt millor que si fos d'Armani.

CEMENTIRI DE PREMIÀ

© Jessica Gordon. Tots els drets reservats

Feia temps que t'ho volia explicar, Manel.

Temps, feia.

Però a mi, què vols que et digui... seure aquí, al banc del cementiri, davant per davant del teu nínxol, per buidar el pap... fins ara m'havia fet una mandra... i amb aquesta calor que fa a Premià al juliol, que sembla que caigui foc del cel...

Perquè tothom pensava que érem tan feliços, tu i jo... I que totes ens ponien, i que ens ho explicàvem tot, i que érem la parella perfecta.

I no, Manel. No ho érem. Potser a tu t'ho semblava, amb aquella cara de pomes agres, sempre, amb aquell posat d'*aquí mano jo*, amb aquella expressió d' *a mi no em toquis els collons*. De *mireu com vaig de cofat, amb la meva dona-minyona-puta de bracet*.

Em feies mal.

Em feies sempre el mateix.

Et desfogaves amb mi i et foties a roncar.

Em feies fàstic.

Mai em vas fer sexe oral. Mai.

I m'obligaves a fer-te'l.

A mi em venien arcades.

I avui, Manel, m'he dit... mira quin dia tan maco, que sembla que el cel vulgui esclatar de tan blau com està. Mira quina caloreta, que sembla que no és tanta com la de dies anteriors. Avui, que el sol brilla i que els ocells refilen, i que la gent somriu, i que la vida és bonica... Mira que maques, ara que les veig, les flors dels *xinos* que et vaig posar el dia de l'enterrament. Plenes de pols, estan... però precioses! Tan de color fúcsia com el primer dia.

Potser un pèl descolorides

Tant se val.

Avui m'he decidit a explicar-t'ho.

No ho sé... potser sóc jo, que estic excitada.

Sí... excitada. *Excitada*, és la paraula.

Excitada.

Espero que no se'm noti. Aquí, asseguda en aquest banc tan polit i tan net i tan blanc del cementiri, davant teu... Tinc l'entreuix que sembla que me l'hagin caramel·litzat, de tan calentó com el duc.

Doncs sí, Manel. *Excitada* vinc. Perquè ara d'aquí a una estona tancaran el cementiri, com cada dia a les dues, i jo he quedat amb una amiga que arribarà de seguida, i ens quedarem tancades a dins. Que moltes vegades ho hem fet: amagar-nos a dins del cementiri i quan ve la policia local a tancar la reixa... ens quedem a dins, i *fem coses*. I després ens escapem saltant per sobre la tàpia fent servir l'escala del senyor dels nínxols.

Quines entremaliadures, oi?

Doncs sí. La meva amiga i jo *fem coses*.

I escolta'm bé, perquè no t'ho repetiré: el dia que vas tenir l'atac de cor i que te me'n vas anar a l'altre barri sense gairebé acomiadar-te, vaig decidir que faria tot de coses. Un curs de pintura. Un d'escriptura. Un de restaurar mobles. I que m'apuntaria a la piscina.

Ai, mare. Quina bona pensada vaig tenir, amb això de la piscina!

El primer dia, al vestidor, quan m'estava canviant, hi vaig veure una noia de la meva edat asseguda al banc, mig nua, amb el banyador a mig posar i xancles als peus... setanta, en devia tenir. Com ara jo, si fa o no fa. Una noia maca, maca. De les que es cuiden, de les

que fan esport, de les que malgrat l'edat tenen la pitrera ben posada, les cuixes fermes, el cutis jove i els cabells ben arreglats, amb metxes rosses.

—T'acompanyo en el sentiment —em va dir, amb una veu vellutada. I després es va aixecar i va venir cap a mi, remenant provocativament els malucs.

Segurament em coneixia del poble i devia saber que m'havia quedat vídua. Però Manel... em va donar el condol d'una manera... tota la pell se'm va posar de gallina. Perquè m'ho va dir mig despullada, amb els pits a l'aire i el vestit de bany caient-li cintura avall, que gairebé se li veia la ratlla del pèl púbic. Se'm va plantar al davant i se'm va quedar mirant sense parpellejar. La tenia tan a la vora que li sentia l'alè i l'olor que feia.

Em va posar a mil.

No recordo que tu m'hi posessis mai, de calenta.

Aquell dia, la cosa no va passar d'aquí. Ella es va col·locar els tirants del banyador a lloc i va sortir cap a la piscina com si no hagués passat res. La vaig contemplar fent unes quantes braçades i, quan me'n vaig voler adonar, havia desaparegut.

L'endemà, cap a tres quarts de dues, me la vaig trobar aquí mateix, al cementiri.

M'esperava recolzada a la porta. Em va estranyar, però després vaig pensar que havia vingut a buscar-me precisament aquí, perquè una persona que s'acaba de quedar vídua sol anar sovint al cementiri. Era lògic que pensés que un dia o altre m'hi trobaria.

El cementiri estava desert. Em va agafar de la mà i em va conduir en silenci a zona de la pica on la gent arregla les flors i renta els draps amb els quals fa netes les tombes. La pica... ja saps, la que queda en un discret racó.

Estàvem totes dues soles.

Ella duia un pareo lligat tapant-li les cames i el banyador sota una camiseta de tirants. Es notava que havia passat el matí a la platja. Es va col·locar arran de pica, davant meu, sense deixar de mirar-me, i es va treure la samarreta. Tot seguit, es va abaixar el banyador, com el primer dia, fins a la cintura.

Aquells pits... aquella pell...

Jo vaig començar a suar.

De lluny, se sentien crits de nens jugant a la plaça del darrere, en la calor del migdia.

Ella no es bellugava i no em treia els ulls de sobre.

Aleshores, no sé què em va passar, Manel. Em vaig començar a despullar, arriscant-me que algun despistat em veiés. Desconec si algú ens va veure. Em vaig anar traient peces de roba de mica en mica, molt poc a poc, fins a quedar-me tota nua davant d'ella. I allà vaig romandre, dreta, desafiant, amb el caramull de roba meva a terra, les mans a la cintura i les cames una mica separades.

Ella se'm va acostar sense deixar de mirar-me, amb un mig somriure sorneguer. Se'm va agenollar al davant i em va començar a llepar. De primer, l'engonal dret. Lentament. Com si li agradés el sabor d'aquella tira de pell meva. Tot seguit, l'engonal esquerre.

Jo notava el seu tacte flonjo i líquid, la seva respiració tèbia. Volia, més que no pas cap altra cosa al món, que m'ataqués el bell mig dels genitals. Ho desitjava amb totes les meves forces.

I ho va fer. Tot d'un plegat, va començar a passejar la llengua pels meus llavis exteriors, i els interiors, amunt, avall, amunt, avall... Fent cercles, fent espirals, jugant amb petites penetracions, succionant els plecs de la meva anatomia dilatada, jo dreta, ella agenollada.

Les seves mans recorrien les meves cuixes i el meu cul.

Vaig esclatar de pura joia, i aquell dia, Manel, per fi... vaig tenir el primer orgasme de la meva vida.

Ella, aleshores, es va aixecar, em va passar pel costat, va acostar la mà a la meva vulva i va fer lliscar-hi un dit endins, amb un gest suau i deliciós, com qui escura ràpidament el culet d'unes natilles. I tot seguit, es va ficar el dit a la boca, com qui tasta el punt de sal-i-pebre d'un guisat.

El dia següent, vam repetir. Sense dir-nos-ho, vam quedar a la mateixa hora i vam esperar que el cementiri es buidés. Ens ho vam magrejar tot. Mugrons, coll, orelles, i sobretot, entre de les cames. Ens vam morrejar, palpar i acariciar, i al final ens vam tancar a dins d'un panteó buscant una mica d'ombra i frescor, i ens vam llepar l'una a l'altra l'entreuix fins a esclatar de nou, totes dues. Van saltar espurnes, Manel. Espurnes de plaer màxim. Hi va haver saliva, suor, fluïts i llàgrimes.

Sí, Manel. Llàgrimes.

Llàgrimes d'emoció.

Emoció de descobrir que en el meu cos sempre hi havia hagut

l'orgasme fàcil i el do del plaer sense brusquedats, aquell que té la gràcia de repetir-se... i repetir-se... i repetir-se... Que jo, com tu pretenies, no estava seca, ni era frígida, ni tenia vaginitis, ni vulvitis, ni anorgàsmia, ni tenia cap problema, ni tenia cap defecte.

L'únic problema que tenia erets tu, Manel.

No és cap retret.

No és que t'estigui renyant.

Només he vingut a refregar-te per la teva cara difunta i podrida que per fi he conegut el plaer del bo.

A veure... quina hora és? Mira...gairebé les dues.

Ara arribarà la meva amiga i avui, per celebrar-ho, farem el que acostumem a fer cada dia a la mateixa hora així que sentim que els municipals tanquen les reixes. I després, com cada dia, ens les empescarem per sortir discretament per damunt del mur amb ajuda de l'escala.

Aquesta vegada ho farem aquí al davant, que ens puguis veure amb els teus propis ulls inexistents.

Què? Que t'estranya? No et sento. Ara calles, oi que sí?

Espero que t'agradi l'espectacle.

Jo crec que t'encantarà.

Per cert... Manel, fes-me un favor: fes-me pensar que li preguntí a la meva amiga com es diu.

Mai me'n recordo.

EL PALMAR
LAURA SE SIENTE OBSERVADA
José R. Valentines

Aquel día había decidido hacer exactamente lo que quisiera. Tenía que dejar libre mi imaginación. Me sentía bien conmigo misma. No sabía el porqué pero estaba segura de que el día de hoy me aportaría algo nuevo, una gran experiencia. Quizás habría soñado sin saberlo algo de tinte erótico, o tal vez simplemente quería dejar que mis pensamientos y acciones se liberalizaran, después de mucho tiempo de estar oprimidos o condicionados. Creo que hay determinados momentos en los que una persona debe hacer sin manías prejuicios o consideraciones lo que realmente la trae en gana. Somos libres y eso es lo más importante. En definitiva sin prejuicios.

Siempre había tenido claro que la sexualidad es la base de la armonía en la relación con otra persona. Hay que tener cierto nivel de madurez para entender que se pueden tener, y si se permite, se deben tener, la posibilidad de realizar fantasías sexuales, ya que forman parte, primero de la imaginación y auto realización personal y segundo la del complemento con la pareja.

Bajo ese principio, mi objetivo personal era sacar el máximo provecho a mi vida y lógicamente el factor sexual era parte importante por no decir fundamental de ella. No entendía por qué no podía compartir mis fantasías con mi pareja. Al fin y al cabo, formaba parte de mi carácter y personalidad. Estoy convencida que mi pareja tenía necesariamente sus fantasías, pero por un sistema social hipócrita, no le permitían exteriorizarlas y por supuesto practicarlas.

Sea como fuera, aquella mañana me sentía plétorica y dispuesta a ganar la batalla que me pusieran por delante.

Me puse una falda blanca corta acampanada, una camisa negra que me va algo pequeña por lo que me marca bastante bien mi

generoso perfil. En cuanto a ropa interior una braga de tiritas, lo que me permitía tener un ligero cordoncillo entre mi sexo y me excitara cada vez que daba un paso. No llevaba sujetadores sino una prenda que era más bien unos elevadores ya que llegaban justo bajo los pezones. Así el roce de los mismos con mi camisa siempre los excitaba. Completaba el conjunto con unas medias negras de malla con los espacios muy grandes y terminaban a la altura del muslo. Unos zapatos negros de tacón alto definían el conjunto, haciendo mi figura aún más esbelta de lo que realmente es.

De esa guisa, decidí salir de casa. Sin darme cuenta me encaminaba hacia un pequeño parque a las afueras, de esos que solo sirven para que los viejos paseen lentamente y se sienten en aquellos típicos bancos de madera esperando ver pasar la vida.

El día era bastante bueno ya que el sol no quemaba pero se hacía notar. No tenía prisa, así que mi paso era más bien pausado. Llevaba además del bolso, una revista de esas de actualidad y un pequeño libro con la cubierta roja y dorada, sin título ni autor, que había adquirido el día antes en cierta sección solo para iniciados de la ferretería Can Penja i Despenja. Pero esa es otra historia.

Busqué un sitio adecuado y lo encontré en un banco que estaba algo retirado, en un extremo del parque. Había bastante sombra y mucha hojarasca por el suelo, uno de esos lugares que nunca se utiliza, parecía un rincón abandonado. Me senté y ojeé por encima y sin demasiado interés, la revista de relativa actualidad. Al rato, y después de acomodarme algo mejor en el banco, deje aquel semanario y cogí el libro rojo y dorado. Desde la primera hoja me di cuenta del poder de sugestión que tenía. La habitación secreta de la ferretería seguía haciendo honor a su fama.

Estaba lleno de grabados con situaciones pornográficas. Personas solas, con los más diversos aparatos, en parejas y grupos, en fiestas palaciegas. Había todas las posiciones y situaciones, con personas de todas las edades y razas. Con objetos de lo más retorcido. Con animales. Debo reconocer que tenía ganas de ver imágenes de ese tipo. Llevaba diez o doce láminas y empezaba a notar que la excitación se había adueñado de mí. Me imaginaba haber vivido en esa época en que lo sexual estaba permitido y se cometían todos los excesos.

Cuando hice una parada, noté que mi respiración era superior a lo normal y al rozar mi antebrazo sin darme cuenta con un pecho pude observar que tenía los pezones totalmente salidos. Estaba bastante excitada. Me gustaba. Tuve que desabrocharme un par de botones de la blusa para poder respirar mejor y dar más capacidad a mis pechos ya bastante hinchados. Como estaba cómoda, tenía las piernas algo levantadas pero casi juntas.

En ese momento me di cuenta, de que se había sentado un viejo delante de mí. Estaba justo en el banco de enfrente y a unos ocho o diez metros. El primer pensamiento fue el de taparme y desde luego salir de allí, pero algo hacía que me quedara clavada al banco. Una sensación extraña recorría toda mi piel. Decidí quedarme y hacer ver que no me había percatado de su presencia. Seguí con la lectura pero ahora, más que ver las láminas, estaba pendiente de la mirada de aquel hombre que tenía delante y sin ningún disimulo me miraba.

Me estaba pasando lo mismo que me ocurrió hace unos meses en la playa. Recuerdo que no era temporada de verano pero la temperatura era muy buena. Me apetecía tomar el sol así que fui a una que voy normalmente que hay playa y rocas. Como no llevaba bañador y no había nadie, me quité la falda y la camisa quedándome

solo con las pequeñas bragas y sujetador. Apoyada en una piedra estaba cuando de pronto y disimuladamente me fijé que detrás de una piedra, aparecía una cabeza. Pude ver que era de una persona mayor, una de esas personas retiradas que pasean por todos los sitios o quizás un mirón empedernido. No le di importancia hasta que me percaté de que el hombre, o mejor dicho su cabeza se movía de forma rítmica mientras me miraba. Estaba claro que se estaba masturbando.

Seguí tomando el sol con los ojos cerrados pero siendo consciente de que aquel hombre me seguía observando. Miré en aquella dirección a ver si se escondía pero para mi asombro, hizo lo contrario. Apareció lentamente su perfil por el lado de la roca. Con su mano se agarraba el miembro muy largo y descaradamente hacía que su piel subiera y bajara de forma lenta. El hombre me miraba como esperando mi reacción. Me excito de sobremanera ya que si hay algo más placentero que mirar, es ser mirada.

Aquella situación hizo que me quedara completamente pegada contra la roca sin saber qué hacer, lo único cierto era que estaba totalmente mojada de ver como se ponía aquel hombre. De forma instintiva y sin pensarlo, me lleve la mano al pecho y con una gran lentitud y mirándole me saque una teta y comencé a acariciármela. Se puso entonces enfrente de mí pero a la misma distancia. Su ritmo era más rápido y por supuesto le había crecido aquel pedazo de carne. Yo sobándome un pecho y aquel hombre masturbándose delante. Pensé que podía hacer con mi otra mano y decidí utilizarla. La lleve a la entrepierna y me acaricié por encima de la braga. Mi admirador había abierto algo las piernas y pensé que quería que yo también lo hiciera.

Con mi mano separé la braga dejando el sexo libre para que lo pudiera contemplar. Lo toque y estaba totalmente mojado, solo tuve que apretar un poco para que dos dedos se metieran en su interior mientras echaba la cabeza atrás del placer que me daba. Me masturbaba como una loca y abría bien si sexo para que lo viera en su magnitud.

Aquel miembro era descomunal. De repente, comenzó a frenar su ritmo frenético. Empezaba a sacudirlo contra el aire al ritmo de su cabeza. Sus piernas se contorneaban. Aquel guarro se estaba corriendo de forma bestial. Veía claramente como la leche le salía de su miembro a borbotones. Yo aproveche y pellizcándome un pezón me masturbé desesperadamente aguantándome un grito para no llamar la atención. Con una mirada de complicidad aquel hombre se fue y yo quedé casi desfallecida sobre la roca. No me hubiera importado en aquel momento que uno o varios hombres me hubiesen hecho lo que hubieran querido conmigo.

Mientras recordaba ésta aventura de la playa, había cerrado los ojos y sin que me diera cuenta mis piernas se habían aflojado y abierto algo más de lo normal. Cuando volví en sí, me noté tremendamente excitada. El recuerdo del hombre de la playa y los dibujos de grabados que tenía delante de mí, hizo que la excitación fuera al máximo. Los bancos de madera de éste parque, tienen la característica de que son bastante bajos ya que la tierra y el agua de la lluvia hace que se vayan hundiendo. En realidad, mis piernas no estaban horizontales sino algo más levantadas por las rodillas y mis tacones ayudaban a que todavía se levantaran más de lo normal. Lógicamente la falda la tenía a la altura de más de medio muslo.

Miré disimuladamente a mi admirador y la sorpresa fue cuando vi que había un segundo hombre sentado en el mismo banco. Era

incluso algo mayor que el primero. Los dos me miraban fijamente. Me puse en su lugar e imaginé el espectáculo que se les ofrecía. Una mujer como yo, arreglada y pintada, con las piernas algo separadas que seguro permitía que vieran mis pequeñas bragas, y la blusa abierta mostrando una buena parte de mis senos.

Pasaba lentamente las hojas del libro buscando la siguiente lámina aunque lo que realmente quería, era que aquellos hombres disfrutaran el mayor tiempo posible de aquella vista. La situación era tremendamente morbosa. Tenían las manos sobre el paquete y de vez en cuando y con disimulo se lo apretaban. Hice un movimiento extraño con el libro como si lo quisiera coger mejor y provoqué que mi falda subiera de forma que ésta vez casi dejaba al aire mis muslos abiertos y separados.

Decidí pasar a la acción ya que estaba como borracha de calentura. Me mordía los labios de gozo. Había perdido toda noción de la prudencia. Solo podía seguir sin tener en cuenta las consecuencias. Me daba placer solo pensar lo que podría ocurrir más adelante.

Cuando terminé la última foto del libro, lo deje lentamente junto a mí, miré alrededor y al ver que no había nadie más, abrí lentamente todo lo que pude las piernas y levanté la falda hasta la cintura. Así estuve unos instantes mirándoles a la cara que se les había transformado. Esta vez las manos no las tenían quietas sobre sus pantalones.

Uno de ellos se abrió la cremallera y se metió la mano dentro iniciando un movimiento rítmico característico. El otro se levanto y pausadamente y sin dejar de mirarme, se fue tras los matorrales que se encontraban detrás su banco y asomando la cabeza para mirarme, empezó su fiesta particular. A través de las ramas, vi como

sacaba su miembro de muy considerable tamaño y grosor. Se pasaba la mano por la punta con un movimiento circular.

Me aseguré que no había nadie más y sin desabrocharme la camisa, me saqué un pecho del pequeño sujetador y, con mucha lentitud, el otro. Lleve mis manos a mi sexo y de un tirón rompí el fino cordoncillo que casi lo tapaba. Abrí más las piernas, del todo. Con mis dedos separaba los labios de mi sexo descubriendo de forma totalmente obscena su color y magnitud. Me relamía los labios de placer. Con mi mano izquierda comencé un mete y saca mientras que con la derecha me desabroché los dos últimos botones de la blusa y comencé a sobarme las ya inmensas tetas.

El viejo que estaba sentado se había sacado un miembro descomunal con un hinchado capullo de color púrpura intenso. Se estaba masturbando sin dejar de mirarme. El otro hacía lo mismo tras las ramas.

El hombre que se encontraba entre los arbustos se sentó junto al primero con su miembro al aire y entonces estiró su mano agarrando con fuerza su miembro, se inclinó y le hizo una inmensa mamada.

Así estábamos, mirándonos hasta que casi los dos a la vez se corrieron copiosamente. Vi claramente la cantidad de semen que aquel hombre expulsó, seguro que hacía mucho tiempo que tenía guardado ese preciado líquido que no paraba de sacar. El sentado, se tuvo que poner un pañuelo para no mancharse los pantalones mientras el otro hacía lo mismo con su boca.

Yo no paraba de masturbarme. Sacaba mis dedos y me los introducía en la boca. Seguro que oían perfectamente mi respiración y al final un gemido contenido que me obligó a cerrar las piernas con varios dedos dentro de mí y mis pezones como agujas. Tras unos

largos segundos, los hombres se metieron entre sus pantalones los flácidos pero aún gruesos miembros. Mientras, yo tuve que quitarme el sujetador ya que no podía metérmelos de lo hinchados que los tenía. Me abroché la blusa y bajé la falda.

Les lancé una sonrisa de complicidad, tras coger el libro y la revista me levanté con cierta dificultad y antes de salir de aquel lugar, los dos hombres cogieron un bastón de color blanco cada uno, y cogidos del brazo se alejaron sin mirarme. Eran ciegos.

EL PASSEIG MARÍTIM

Bàrbara Rodrigo

La Marina havia estat tot el matí atrafegada: els esmorzars, fer els llits, recollir i endreçar la casa..."buuff, cada dia igual, no m'arriben les hores per a tantes coses! I encara haig de passar pel súper i omplir la nevera"- . Aquell matí una trista llimona semblava donar-li el bon dia des d'una deserta balda de la nevera. -"Ostressss també hauria de passar pel CAP, a buscar les receptes de la mare...Va que si m'organitzo bé encara hi seré a temps per sortir a córrer amb la Carol"-.

Ho portaven parlant des de la setmana passada, la proposta va sorgir una tarda en què es planyien davant d'una xocolata calenta i un

gran tros de carrot cake. Deien de fer alguna cosa per tal de baixar un parell de quilets. -"Es que quan passes dels 40 costa molt més estar en forma, jo no sé com m'ho faig, però tinc uns mixelins que no me'ls trec ni de broma"- . -"Jo estic igual Marina i em sento fatal si no faig res, ja fa temps que hi penso i crec que podríem trobar un pla divertit i econòmic per posar-nos en forma, com sortir a córrer, per exemple"-.

Entre riures i frases motivadores per part de les dues, van decidir quedar el dijous següent.

La Marina recordava de la seva època de runner a la universitat unes malles estupendes que et tornegen les cames i et posen el cul més alt del que mai ho has tingut, tan afavoridores que mes aviat que sortir a córrer semblava que sortís de festa. Les va buscar entre les 10 caixes que tenia guardades a les golfes, per sort van sortir a

la tercera caixa, entre decoracions nadalenques i uns peluixos de joguina del seu gos. –"Si us plau que m'entrin, que me les pugui posar Déu meu"- murmurava mentre estirava d'un costat i d'un altre la cintura tot

fent saltironets. –"BINGOOOO!! Tot a dins!!"- va cridar molt contenta. La imatge del seu cos que li tornava el mirall no era com ella el recordava, els malucs ara eren més amples, la cintura una mica més esvaïda, els pits més plens i caiguts, fruit de l'edat i de dos bebès golafres... Malgrat tot es veia prou afavorida. Si no es detenia gaire en les seves corbes, el somriure ample i generós, els ulls blaus i sempre brillants i la seva llarga cabellera la feien sentir molt orgullosa de com el pas del temps l'estava tractant.

Donades les 18 h i amb totes les tasques de maruja que tenia pendants, enllestides, es cordava les vambes disposada a enfilarse cap al túnel de Can Manent, allà on havia quedat amb la Carol. Durant els 2 minuts que la separaven de casa seva al carrer de Sant Antoni del punt de trobada, va començar a sentir una sensació de pessigolleig a l'entrecreix. Dissimuladament s'estirava de l'elàstic del tanga per tal

de recol·locar-lo, però el problema radicava en les malles que l'embotien. –"No m'ho puc creure, no m'ho puc creure, en seriooooOOOOHH!"- Un primer gemec va morir a la seva gola, el que ella no sabia es que en vindrien molts més.

Aviat es va adonar que els elements estaven en contra o a favor seu, segons es miri. Aquell parell de quilets de més, estratègicament repartits per la seva anatomia, conferien al seu cos una rodonesa que un cop ficat dins d'unes malles esportives Hi- Pro

Plus Tech Sport, culminaven en un amuntegament i pressió meravellosa al bell

1

mig del seu caminar.

- "Arribes tard Marina, estàs bé?" - Carol examinava la vermellor de les galtes de la seva amiga buscant-hi una resposta. - "Res, res, m'he entretingut una mica, però ja podem començar" -. - "Ok doncs escalfem una mica primer" - va dir la Carol. - "No si calenta ja estic" - va pensar tot rient interiorment la Marina del seu acudit privat.

De les dutxes que estaven a potser 100 metres del final del túnel, no va poder passar. L'efecte de la pressió de les malles junt amb la carrera suau amb què van començar, van estimular de tal manera el seu clítoris que una sobtada onada vertiginosa i calenta la va paraitzar in situ. També la sorpresa per la situació tan fora de context en la que es trobava.

Ella es considerava una persona sexualment curiosa, no obstant no gaire valenta. La seva idea d'aventura en termes sexuals era potser fer-s'ho en un bar amb 2 copetes de més, en una nit boja o en un cotxe, a les muntanyes de Montjuïc, lloc sobradament conegut on les parelletes sense domicili lliure ni diners per un

hotel van a cardar amb nocturnitat i premeditació. Com a molt ressenyable quant a fita sexual per a ella, va ser un dia que va fer un clau ràpid a dins d'un ascensor amb uns veïns picant la porta, furiosos. El seu nòvio i ella s'havien anat escalfant tota la tarda en un banc de la Gran Via i quan ja no van poder aguantar més les

ganes es van ficar en un portal qualsevol i van parar entre dos pisos un ascensor que estoic va aguantar els embats apressats d'un adolescent calent.

La Carol en veure-la asseguda al mur de separació de les vies del tren va fer
marxa enrere fins a on estava la seva amiga. –"Marina, què passa? Ja estàs cansada? Tia si acabem de sortir!"- La Marina mirava de recuperar l'alè perdut per la descàrrega elèctrica a les seves entranyes mentre pensava una
excusa convincent per a la Carol. –"Nena, tira tu sola que jo me'n torno a casa, no em veig amb cor de seguir, estic molt rovellada. Em sap greu per tu. A més a més he recordat just ara que m'han de portar un paquet per MRW i si o si haig d'estar a casa"-.
Després de 10 interminables minuts d'estira i arronsa amb ella, per sort va guanyar el: "-Ok tia ja continuo jo, però em truques si vols que ens veiem després"-.

Mes tranquil·la i sobretot ja sola de nou la Marina decidí baixar fins a la sorra, a la vora del mar per tal de descansar una mica i mirar de refer-se. Per al seu clítoris palpitant, dilatat i humit aquells 10 metres van ser suficients per regalar-li de nou i amb més intensitat una brutal embranzida plaentera que li va arrencar un crit animal. Totalment avergonyida es va tirar a la sorra subjectant-se el turmell per tal de dissimular. Volia que semblés que s'havia torçat el peu que no pas altra cosa. De fet les cames li tremolaven tant que tampoc s'hagués pogut quedar dreta

molt més temps. Passats uns segons i en vista de què ningú li prestava

la més mínima atenció, es va voler connectar de nou a les seves terminacions nervioses sobredimensionades i excitades. La sorprenia molt com quelcom tan poc sexual i descontextualitzat havia pogut posar-la en un estat parell. La seva ment li deia de buscar una solució i tornar a casa, però el seu cos suplicava per cada orifici

2

de la pell d'acabar d'una vegada el que ja estava començat i que necessitava ser culminat. Va notar com el seu clítoris batejava compassat amb el ventre i una humitat creixent l'envaïa. Sense pensar-s'ho molt més va recolzar-se contra les roques, oculta dels pocs premianencs que quedaven pel passeig i es va posar

la motxilla que portava a la seva falda i així oculta de mirades, la seva mà va continuar allò que la roba havia començat. L'índex i el dit del mig van lliscar veloços dins la vagina estimulants i buscant aquell puntet rugós detonador dels millors orgasmes que mai hagi sentit. Aquell no era ni molt més el primer, tampoc n'havia tingut tants però sempre recordaria el primer.

Va ser amb el seu segon nòvio. Amb el primer, la inexperiència de tots dos i el total desconeixement del cos d'altri van fer de cada trobada sexual

una qüestió més formal i formativa que altra cosa. No va ser fins als 21, i amb un home de 30 que no va tenir l'ORGASME, amb majúscules. La

dilatada experiència d'ell va fer que aquest li dediques tota la seva atenció en estimular-li absolutament tots els punts del seu cos, des dels peus, llepats, acaronats, massejats fins al cap, xuclant, llepant i

besant els seus llavis.

Com si es tractés d'un artista, dibuixava amb les mans mapes de carícies als seus punts més erògens, estrenyent i pessigant els mugrons, acariciant la part interna de les cuixes, d'una forma tan delicada i certera que la feia estremir de plaer; sense oblidar el coll i la nuca. Des d'allà, baixava suaument cap al seu ventre tremolós, per tornar a pujar amb una llengua de foc cap als pits palpitants. Quan ella pensava que ja no ho podia resistir més, ell jugarer evitava una vegada i una altre el seu cony suplicant. La tortura va culminar tot d'una en notar dos dits dins seu. Llargs, fermes, ballant al ritme dels seus gemecs. Amb l'orgasme a tocar els va retirar i només es va detenir 5 segons en aquells ulls preganers, brillants de llàgrimes abans de penetrar- la. Els crits els devien sentir tots els veïns, però tant era, després d'aquella tarda l'única cosa que volia era dormir, menjar i cardar amb aquell home. El fet que estigués casat i que ella fos una de tantes va posar punt final a aquelles trobades tant plaenteres. Mai més Marina va tornar a experimentar un sexe tan gratificant, però el seu record sempre l'acompanyava en moments com el que es trobava.

Els gemecs que precedeixen al culmen del plaer van quedar dissimulats pel soroll de les ones i un tren tatuat de grafitis il·luminà la vesprada d'hivern amb un efecte de moviola, una escena aparentment mundana. La realitat que només ella coneixia és que el seu cos s'estremia es caragolava i tremolava compassat per aquells tocaments onanistes. Carícies breus, rítmiques, apressades, colpidores a estones, certeres moltes altres van culminar allò que el seu cos feia massa temps que esperava.

Un cop més va provar de recuperar l'alè, aquesta vegada amb olors d'embruns marins i de sorra freda, mentre somrigué pensant en el que acabava de passar, la vergonya primerenca va deixar pas a una sensació d'intensa satisfacció i de plenitud. –" Demà aniré a la botiga d'esports a veure si encara fabriquen aquestes malles, no fos cas que perdés aquestes, hi, hi, hi....."